

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonner van het Uitenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwage. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksnuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angs'ige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461 De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Groote Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Twee maal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schoolier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr. 483.

A. HANS.

De Tooveres van het IJs

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

DE TOOVERES VAN HET IJS

I.

Kwaad gezind reisde Adeline Hermans van Antwerpen naar Veurne. Ze zat toch gemakkelijk en warm in een tweede-klaswagen. Ze was zeventien jaar, al leek ze ouder, want ze had een hooge, ranke gestalte. Meestal was Adeline vroolijk, maar nu lag er een ontevreden uitdrukking op haar lief gezicht.

— Ik word naar Dallaar gestuurd, een akelig nest, bromde ze. Het zal een afschuwelijke Winter voor me zijn. Geen tooneel, geen danspartijtjes, geen cinema... Niet meer winkelen, geen gezellige uurtjes meer in de patisserie met mijn vriendinnen. Vader en moeder verbannen me naar een negorij...

Adeline woonde te Antwerpen, bij haar ouders, met een broer en een zuster. Maar het gezin werd voor dezen Winter opgebroken. Moeder sukkelde

met haar gezondheid en moest den Winter te Nice in Zuid-Frankrijk doorbrengen. Daar was het zacht en mild weer. Vader zou er haar gezelschap houden. Hij deed wel groote zaken, maar kon deze overlaten aan zijn zoon Bernard, die al eenige jaren op zijn kantoor werkte. Een oudere zuster Francina mocht mee naar Nice. Ze was gewoon haar moeder te verplegen. Mevrouw Hermans kon haar hulp niet missen. Bernard zou inwonen bij een oom te Antwerpen.

De ouders waren het meest bekommerd geweest om Adeline, een wildzang, die nog toezicht noodig had. Ze kon soms zulke dwaze streken uithalen. Haar ook mee te nemen naar Nice, dat vond mijnheer Hermans te duur. En nu werd Adeline voor den heelen Winter naar een oom en tante te Dallaar bij Veurne gestuurd. Daar woonde mijnheer Lamoen, die met een zuster van haar moeder getrouwd was.

Adeline kwam er in den Zomer wel, maar dan vond ze het er plezierig, omdat ze elken dag naar zee kon gaan, in De Panne of te Coxyde. Nu zou het ginder doodsch en eenzaam zijn. Ze had gesmeekt om te Antwerpen te mogen blijven bij een vriendin.

— Neen, neen. Hier uw tijd verkwisten! Een kalm Wintertje zal u goed doen. Neem uw handelsboeken mee, en studeer flink, want in het

voorjaar neem ik u ook bij me op het kantoor, had vader gezegd.

En nu zat Adeline in den trein, welke naar Gent reed. Ze benijdde haar zuster, die morgen naar Nice mocht.

— Ik word nog als een klein kind behandeld, bromde ze. Braafjes bij oom en tante zitten en bij neef Koen, die altijd zoo geleerd doet. En heele dagen met mijn neus in de boeken. Koen zal me les geven.... Een plezierige Winter, bah... 'k wou, dat het al April was!

Te Gent moest Adeline overstappen. Haar humeur verbeterde niet, toen de trage trein aan veel stations stopte. Het was nu bijna eind November en het land strekte zich eenzaam en verlaten uit onder den lagen, grauwen Hemel.

Pas laat in den namiddag kwam Adeline te Veurne aan. Ze had wel kunnen schreien.

— Hallo, Adeline! klonk het.

Een flinke, jonge man stond op het perron. Het was Koen Lamoen, de eenige zoon van oom Lodewijk en tante Dora.

— Goeden dag, groette Adeline.

Ze moest moeite doen om vriendelijk te zijn.

— Een goede reis gehad? vroeg Koen, die haar valies opnam.

— Ge woont aan het eind van de wereld... en de trein hierheen lijkt wel een ezelswagen.

— Dat gaat nogal. Wij zijn er tevreden mee. En hoe is het thuis?

— Zoo en zoo... Ge weet, dat moeder naar Nice moet, voor haar gezondheid. Ze vertrekt morgen met vader en Francina. Mijn zuster boft. Al dien tijd in het Zuiden van Frankrijk mogen zijn! Ze zal er veel genieten.

— Ze weet, hoe ze uw moeder moet verplegen.

— Met andere woorden, ze wordt beloond voor haar plichtsvervulling, terwijl ik me niet om moeder bekommerde, he?

— Dat zeg ik niet. Och, Adeline, ge zult het bij ons gezellig hebben. We zijn blij, dat ge komt.

Dit klonk van Koen zeer hartelijk, maar Adeline was van een heel andere meening. Ze kon toch niet zeggen, hoe vervelend ze de logeerpartij op Dallaar vond.

Een rijtuigje stond klaar. Koen hieldp Adeline instappen, gaf wat geld aan een jongen, die het paard vast gehouden had; hij nam de teugels, en zette zich naast zijn nichtje.

— Op een half uurtje zijn we thuis, zei hij.

— Ja, ik ken hier den weg wel.

— 't Is waar. 's Zomers is onze streek plezieriger. We moeten nu ons genoegen vooral binnenshuis zoeken.

— Geen schouwburg, geen cinema, geen patisserie's, dacht Adeline.

O, wat had ze nu al een heimwee naar Antwerpen! En de « verbanning » begon pas.

— Ze vraagt niet eens, hoe mijn vader en moeder het maken, dacht Koen, en hij voelde zich wat verstoord.

Ze zwegen een poosje. Het rijtuigje verliet dadelijk de stad en reed langs een kanaal. Hier en daar stond een hoeve, tusschen hooge, scheef gewaaide, nu kale boomen. Over het land streken benden kraaien. En Adelinde dacht aan de Keyzerlei, de Meir en andere drukke straten van Antwerpen. Daar werd nu in de winkels het licht ontstoken en heerschte een plezierige beweging. Meta Vierels, Jeanne Dubois, en andere vriendinnen zouden voor een schotel gebakjes en dampende koffie en chocolade zitten, en haar beklagen!

Hier zonk de schemering over de verlaten velden. De hooge toren van Wulpen dook zich in den nevel. Een schip voer traag op het kanaal. Het rijtuigje sloeg een zijweg in tusschen sombere knotwilgen. Soms spatte modder op, als een der wielen even van de hobbelige keien gleed.

— Ja, ik ben verbannen naar den triestigen buiten, naar slijk en water, vuile velden, naar een nest, dacht Adeline.

— Zondag hebben we een feestje te Nieuw-

poort, zei Koen, die toch niet wilde blijven zwijgen.

— 't Zal wat zijn, spotte Adeline bij zich zelve.

— Er wordt een tooneelstuk opgevoerd en daarna is het bal, vervolgde haar neef. 'k Zal er pronken met mijn nichtje uit Antwerpen. 't Is natuurlijk geen tooneel als bij u in de stad, maar wij zijn er tevreden mee. En een mensch kan overal plezier hebben, als hij in gezelschap is...

Adeline antwoordde niet veel. Ze sprak dan weer over al de heerlijkheden, die Francina zou genieten, als deden haar ouders en zuster een plezierreis naar Nice.

— Ginder staat ons huis, hernam Koen. Het is nu van verder zichtbaar dan 's Zomers... de boomen zijn kaal.

Hij wees naar een groote, witte woning, een soort van landgoed, een eindje van een klein dorp. Hij leefde daar met zijn ouders, die er rentenierden, terwijl hij zelf handel in bouwstoffen dreef; zijn magazijnen en kantoor waren echter in het dorp.

Oom Lodewijk en tante Dora verschenen aan de deur, om Adeline te begroeten. Ze zeiden ook, dat ze blij waren over haar komst.

— 't Zal een plezierige Winter worden, beweerde oom, een statige, ernstige man van tegen de zestig.

Tante Dora, die er zeer goedig uitzag, hielp Adeline mantel en hoed afdoen.

— Kom maar gauw bij het vuur, sprak ze, en ze leidde haar nicht in een groote kamer met hooge ramen, die echter op den kalen tuin en de eenzame velden uitzagen. Bij helder weer kon men in de verte de torens van Veurne zien, maar nu werd het avond, en Cornelia, de meid, kwam de vensterluiken sluiten en het licht aansteken.

Adeline moest eerst veel van haar moeder vertellen. Oom en tante hoopten, dat mevrouw Hermans in Zuid-Frankrijk flink zou genezen.

Na zich wat gewarmd en een kop koffie gedronken te hebben, ging Adeline met tante Dora naar boven. Ze kreeg een groote kamer. Ze kon nu haar kleeren in een kas hangen en er ook haar linnen schikken. Tante liet haar dan even alleen.

— Wat heb ik hier aan mijn toiletjes! bromde Adeline. Tante en al de buurmenschen in het ronde zullen beweren, dat ik veel te nieuwmodisch ben. En wie weet welke lomperds ik op zoo'n feestje als Zondag ontmoet! Och, mijn lief Antwerpen toch!

Ze kreeg de tranen in de oogen. Ze voelde zich zoo verlaten. En vier lange maanden minstens moest ze hier blijven!

Toen Adeline beneden kwam, waren alle sporen van tranen weggewischt. Cornelia had de

tafel gedekt, en diende nu het eten op. Daarna zat men te praten. Het was zeer stil rond het huis. Geen geschok van trams, geen getoeter van auto's, geen aanhoudend gedreun van voetstappen.

Te tien uur ging Adeline naar bed. Ze hoorde alleen den wind door de boomen. Even hief ze het gordijn op. Duisternis overal...

— Verbannen! mompelde ze. 't Is of ik gestraft word.

Maar dan dacht ze aan haar moeder. En haar stemming verzachtte. Moeder was zwak en moest herstellen. Daarvoor begaf ze zich naar Nice, om daar stil te leven, veel in de zon te zitten, uren te rusten... Moeder, vader en Francine zouden er ook niet naar schouwburgen of cinema's gaan.

Haar lieve, beste moeder. En thans werd Adeline teer. De tranen, die nu opwelden, waren er geen van ontevredenheid of verbittering.

Adeline vouwde de handen en bad voor de volkomen genezing van haar moeder.

II.

Adeline verbleef nu reeds drie weken te Dal-laar. Ze studeerde wel, maar las liever romans. 't Feestje te Nieuwpoort was haar toch meegeval-len, ook een ander te Veurne.

Ze was op sommige dagen een echte wildzang. Ze kon niet altijd in huis zitten bij oom en tante. Koen ging veel uit voor zijn zaken.

Adeline had op zekeren morgen het paard uit den stal gehaald en met groote moeite was ze er op geklommen. Toen wilde ze rijden. Ze hield zich aan de manen vast. Gelukkig was Bles een mak dier, dat heel veel kon uitstaan. Het was dan ook zoo goed, Adeline niet op den grond te werpen. Tante schrok zich haast een ongeluk, toen ze haar nichtje zag. Oom bleef kalmer. Hij kwam naar buiten en zei:

— Ge moogt wel leeren paardrijden, maar dan moet ik Bles zadelen en tuig aan doen.

Voortaan deed Adeline dikwijls een ritje. Maar ze kon toch heftig terug naar Antwerpen verlangen. Tot Koen spotte ze dikwijls met de eenzaamheid van den buiten. Ze vond er de menschen dom ook.

— Och, er zijn hier domme menschen, juist als te Antwerpen, te Brussel en overal elders, zei Koen dan. We kunnen niet allemaal in een groote stad wonen. Ge beoordeelt ons volkje te veel naar baas Duikers. Die timmert niet hoog, al is hij een beste man.

Koen sprak op een landbouwer, die in de buurt woonde en nog al eens 's avonds een kaartje kwam leggen. Hij was een dikke, logge kerel,

goed voor zijn vak, maar overigens met allerlei ouderwetsche begrippen. Hij kon vreemde verhalen doen en zat verankerd in bijgeloof. Zulke menschen vindt men in de stad ook wel.

**

Het was nu half December en het begon nu opeens hard te vriezen. Toen Adeline op een morgen huiverend opstond, zag ze ijsbloemen op de ramen. Cornelia, de meid, bracht warm waschwater.

— 't Is al met eens Winter, jufvrouw, zei ze. Een paar nachten zulke vorst en ge kunt schaverdijnen, als ge wilt.

— Schaverdijnen? Wat is dat?

— Ha, schaverdijnen op het ijs. Kunt ge het niet?

Cornelia bootste het na en sloeg haar voeten achter- en vooruit.

— O, schaatsen! riep Adeline.

— Wij zeggen schaverdijnen...

— Nu, schaverdijnen of schaatsen. Ja, dat kan ik zeker. Ik heb het geleerd bij ons op de vest...

— Hier schaverdijnen we op de meerschen, op de kreek en ook wel op de vaart, maar daar breken de schepen het ijs zoo lang ze kunnen.

Toen Cornelia weg was, zuchtte Adeline!

Schaverdijnen! Ze dacht aan haar vriendinnen en hun broers. O, welk een pret hadden ze dikwijls gehad op de vest of op den vijver in het park!

Toen ze beneden kwam, ronkte de kachel. Oom en tante zeiden ook, dat het opeens fel winterde.

— 't Is te vroeg, dat houdt geen stand. Strengere heeren regeeren niet lang, beweerde oom Lodewijk.

— Ik zal toch naar Bernard schrijven, dat hij mijn schaatsen zendt, sprak Adeline.

— Ja, dat kunt ge doen.

Eenuurtje later bracht ze haar brief naar de post. Ze hield soms de handen voor haar ooren, zoo scherp beet de Oostenwind.

's Avonds kwam baas Duikers op bezoek. Hij wreef zijn groote handen, en zei, dat het hier beter was dan buiten.

— Is de wind nog niet aan het draaien? vroeg mijnheer Lamoen.

— Aan 't draaien?

— Naar 't Westen... Die Winter blijft immers niet duren. 't Is te fel in een keer...

— Gisteravond hebben ze Sanne over het land zien schaatsen en dan over de vaart. En als die tooveres verschijnt, wordt het Winter voor lang. We zitten een heelen tijd met de vorst.

Duikers zei dit op den ernstigsten toon van de wereld.

— En wie heeft Sanne gezien? vroeg Koen, die eens naar Adeline knipoogde.

— Anna, mijn dochter. Ze kwam van het dorp. De tooveres droeg haar zwarten kapmantel, die in den wind fladderde. Ze schaverdijnde over de broekmeerschen, sprong op den dijk en reed op de vaart naar Nieuwpoort...

— Was er dan al ijs?

— Voorzeker wel een beetje. Maar ze heeft geen ijs noodig om te schaverdijnen! Vroeger reed ze over het water voor de schuit, waarmee grootvader 's Woensdags naar de markt te Veurne voer. En dat was een teeken van storm. O, nu zullen er wel meer menschen Sanne zien. We krijgen een fellen Winter.

Adeline wist niet, wat ze hoorde. Meende die groote, zware man dat nu allemaal, wat hij over een tooveres babbelde?

— Waar komt die Sanne dan vandaan? vroeg ze.

— Vanwaar? Dat weet niemand. 't Is van eigen een spook, dat geen rust vindt. Van waar komt het barnmannetje? hernam Duikers.

— Wat is dat voor een ventje?

— Ha, ge weet het niet? 't Is een mannetje met een lichtje op zijn borst. Al met een keer springt het 's avonds uit de duinen, trekt over het strand en loopt op de zee.

— En zinkt het dan niet? vroeg Adeline.

— Zinken? Het wandelt zoo vast op het water, gelijk ik op den weg. Als de visschers het zien, dan weten ze, dat er storm komt. Ze varen vlug naar de haven. Soms klimt het barnmannetje aan boord. Dan kruipen de visschers rap naar beneden in de kooi. Als het barnmannetje over dek stapt, gaat het schip op en neer. Ja, jufvrouw, er gebeuren hier aan den zeekant rare dingen.

— Zou ik Sanne ook kunnen zien?

— Waarom niet? Maar verlang er niet naar... Ze vliegt soms vlak vóór een mensch zijn voeten voorbij. 't Is om er dood van te schrikken. En ge moet ze dan volgen, of ge wilt of niet, soms een heelen nacht.

— Maar hoe weet men, dat ze Sanne heet? Spreekt ze wel eens met iemand? vroeg Adeline.

— Ze klapt niet. Ze schreeuwt soms als een nachtvogel of ze roept iets aan de deur. De menschen noemen ze Sanne, maar ook wel de zwarte vrouw... Ze kan ieder, op wien ze kwaad is, uren doen ronddolen.

— Kom, kom, nu is 't genoeg, Duikers, zei mijnheer Lamoen. Ge zult mijn nichtje nog bang maken. Hoe ge zelf dien onzin kunt gelooven! Uw dochter heeft iemand haastig naar huis of het dorp zien loopen... of er hing ergens een mantel of een

laken te wapperen. En wie al een beetje bang is, babbelt dan over een spook.

— Mijnheer, over die kwestie geraken we het niet eens. Het staat toch in de oude boeken beschreven, dat er heksen waren als Janne Panne te Nieuwpoort. Die werd daar op de markt verbrand.

— O, ja, ze hebben vroeger genoeg onschuldige vrouwen als heksen gedood. Toen was de overheid niet wijzer. Maar we leven gelukkig in een anderen tijd.

— Er zijn nog tooveressen, hield Duikers vol, en Sanne is er een van. Ge zult zien, dat het lang wintert. Anders zou ze niet verschenen zijn. Overmorgen wordt er zeker al geschaverdijnd.

— En gelooven al de menschen hier in Sanne of de zwarte vrouw? vroeg Adeline.

— Uw oom niet. Maar de meesten van ons dorp zullen 's avonds binnen blijven, om haar niet tegen te komen. Ja, ja, er gebeuren rare dingen, jufvrouw. Vroeger hadden de visschersschepen geen motor of stoom. Dan moesten ze zeilen en hingen ze van den wind af. En als er geen wind was, lagen ze stilt. De visschers werden ontevreden. Sommigen, die hun geduld verloren, kochten wind; dat deugde niet. Ze kregen wind, ja, maar te veel. Het werd storm.

— En hoe kochten ze wind? vroeg Adeline.

— Ze krabten met een stuiver aan den mast

en smeten dan dien stuiver in zee. Dat was wind koopen.

— Niet duur! spotte Adeline.

— Maar het kon duur te staan komen, want de wind werd storm en de schuit zonk. Wind moogt ge niet uitdagen. Ge moet tevreden zijn met alle weer. Een oude visscher floot niet, als hij aan boord was en er windstilte heerschte. Door te fluiten roept ge ook den wind, die storm wordt.

— Eens fluiten is nog goedkooper, zei Adeline.

— Lach maar... Wie spot, krijgt de tooveressen tegen zich, waarschuwde de bijgeloovige landbouwer.

— Willen we een kaartje leggen? vroeg mevrouw Lamoen, om een eind te maken aan het onzinnig gesprek.

Een paar uur later kwam Joris, de zoon van Duikers, zijn vader halen. Dat deed hij anders nooit, maar ieder begreep, dat de groote man bang was voor Sanne, en niet alleen naar zijn hoeve durfde. Toen beiden heen waren, zei Adeline:

— Hoe kan iemand nog zoo dom zijn! Dank u, kozijn Koen, voor uw buitenmenschen! Als ge daar altijd bij moet leven!

— Och, er zijn in de stad ook van die dwazen, nichtje...

— Wel, neen...

— Met ander bijgeloof! In de gazetten staan adressen van vrouwen, die te Antwerpen en Brussel, de toekomst voorspellen. Die moeten dus wel veel klanten hebben.

— Adeline, vergeet niet, dat buitenlieden, en visschers veel in eenzaamheid, duisternis en boos weer verkeerden, zei oom Lodewijk. En dan meent een vreesachtig mensch soms zonderlinge dingen te zien en te hooren. Een scheeve boom wordt een gedaante, een doek over een haag een witte gestalte, een verschrikte, schreeuwende kat een ander spook. Maar gelukkig is het meeste bijgeloof verdwenen.

— En er is wel eens een grappenmaker, die voor spook speelt, om vreesachtige menschen schrik aan te jagen, sprak Koen.

— Dat ik eens Sanne verbeeldde? Dan zou ik nog plezier kunnen hebben, dacht Adeline. Hoe zou ik met mijn vriendinnen om die grap lachen! Ik heb op zolder hier nog zoo'n ouden, zwarten mantel zien hangen.

In haar bed dacht ze nog eens over dat plan na, maar ze vond het nu beter onder de dekens dan buiten op het blakke veld, in den guren wind. Ze had een warme kruik aan de voeten. En op de ruiten stonden de ijsbloemen haast een vinger dik! 't Bleef vriezen, al was het niet door Sanne, de zwarte vrouw.

III.

Adeline had haar schaatsen uit Antwerpen ontvangen. Ze ging met Koen naar het ijs van een kreek. De vorst hield aan.

— Zouden we Sanne niet ontmoeten? vroeg Adeline lachend.

— Zonder Sanne blijft het nog wel een tijd vriezen. Kom, ik zal uw schaatsen aanbinden, sprak Koen.

— Dat kan ik zelf wel...

Oom Lodewijk wandelde langs de kreek.

— Prachtig ijs! riep hij Koen en Adeline toe. Geniet er maar van.

Weldra zwierven de jonge lieden heen. Beiden reden zeer goed. Nu vond Adeline het wel prettig buiten. Na een tijd schaatsten ze over een zijvliet naar de hoeve van Duikers.

— Daar gaan we koffie drinken, zei Koen. We kunnen de schaatsen wel aanhouden... 't is een klein eind waggelen over 't gras. Ge houdt mijn arm vast.

— O, ik sta zoo stevig op mijn beenen als gij.

In de groote keuken ronkte de kachel. Duikers zat er bij. Zijn vrouw stopte kousen. De zoon was naar Veurne. Twee dochters waren aan het naaien en keken nieuwsgierig naar Adeline.

— Straks zullen ze lachen om mijn stadskleeren, dacht Adeline. Ze gapen naar me als ware ik zelve een spook.

De bazin schonk koffie op.

— Ewel, heb ik gelijk gehad of niet? vroeg Duikers. Het vriest nog hard, he, Koen?

— Door de schuld van Sanne, zei Adeline spottend. Te Antwerpen is er geen zwarte vrouw en daar schaatsen ze ook. Ik heb een brief van mijn broer gekregen.

— Van Antwerpen ken ik niets, maar ge zult me toch niet leeren, wat er hier in de streek gebeurt, waar ik geboren ben en altijd gewoond heb, juffertje, zei de landbouwer wat verstoord.

— Och, bij ons gelooven ze niet meer aan spokerij. Dat is immers onzin uit den ouden tijd...

— Spokerij...

— Of ander bijgeloof. Zoo dom zijn we niet.

De dochters keken nijdig naar Adeline. Ze vonden, dat het stadsdametje veel praats had. En ook vrouw Duikers had een norsche trek op haar anders toch goedig gezicht.

— Ik ben voor u misschien erg dom, hernam de landbouwer, maar nog andere menschen hebben Sanne ook gezien. Die zijn dan zoo dom als ik.

Koen begon over de prijzen van het graan te spreken, want anders liep het hier mis. Adeline zou te scherp worden. Zij begreep de buitenmen-

schen niet, en achtte zich veel voornameer. Het bezoek duurde niet lang.

— Wat achterlijk, dwaas volk! zei Adeline, toen ze weer op het ijs reden. Dom als een oliekoek. Die dochters gelooven ook aan Sanne. Dat spreekt van spoken, alsof ze er elken dag zien.

— Ja. Die menschen hebben nu zulke gedachten en wij moeten het verdragen. 't Is dwaas...

— Ik zou er niet veel mee kunnen spreken, maar er ruzie tegen maken. Ze bekeken me, als ware ik zelve een heks! En 't is omdat ik met hun onzin lach.

— Zwijgen is 't beste. Ge verandert ze toch niet.

— Ik zwijg nooit, als ik gelijk heb..., beweerde Adeline.

Ze schaatsten tot het donker werd.

Dien avond, in bed, dacht Adeline weer aan de familie Duikers, vooral aan de dochters met hun nijdige gezichten. Ze kreeg een hekel aan hen.

— Morgen houd ik ze eens flink voor den gek, besloot ze. Ik zal ze toonen, hoeveel ik om hun zwarte vrouw geef. Ja, morgen speel ik voor Sanne en ik ga aan hun deur roepen. En als ze 's anderdaags rond bazuinen, dat Sanne op het hof geweest is, maak ik alles bekend. Dan kan het heele dorp ze uitlachen.

Adeline dacht over haar plan na. Ja, die grap wilde ze uithalen. Ze zou het later in kleuren en geuren aan haar vriendinnen vertellen.

's Anderdaags zei Adeline niets van haar voornemen aan oom, tante of Koen. Die zouden haar die dwaasheid wel verboden hebben.

IV.

In den namiddag reden Adeline en Koen weer schaatsen. Maar nu gingen ze geen koffie drinken bij Duikers. Na het avondmaal zei Adeline:

— Ik ben moe, en ik trek vroeg naar bed.

— Nu al? vroeg tante. Zijt ge niet wel?

— O, ja, maar ik wil eens flink slapen.

— Van schaatsen rijden wordt ge moe, zei oom.

Adeline begon dus al met te liegen, maar ze moest geheimzinnig het huis verlaten. Toen ze boven kwam, aarzelde ze toch even. Nu nog naar buiten... en over de eenzame kreek naar de afgelegene hoeve.

— Och, er is maanlicht, zei ze. En ik moet die domme lieden eens beetnemen. Een vermakelijk avontuur.

De familie Duikers had haar gekrenkt. Adeline was eigenlijk trotsch.

— Ik doe het, besloot Adeline. In een uurtje ben ik terug. Ik wil dat voik eens opjagen.

Ze had 's morgens reeds den ouden mantel, dien de moeder van oom nog gedragen had. van boven gehaald en op haar kamer verstopt. Ze deed hem nu aan en keek in den spiegel. Ze schrok van zich zelve.

— Ja, nu lijkt ik net een zwart spook, zei ze. Goed, goed, ik moet immers Sanne, de tooveres, verbeelden.

't Was nu de zaak om stil uit huis te geraken. Beneden sloeg het acht uur. Adeline had haar schaatsen ook gereed gelegd in de gang. Ze nam ze haastig op, nadat ze stil de trap was afgedaald. Cornelia waschte het tafelgerei in de keuken. Ongemerkt geraakte Adeline door de achterdeur buiten. Ze huiverde nu toch even. 't Was beter bij de kachel. Er woei een gure Noord-Oosterwind. En wat lag de streek eenzaam. Hier stonden geen lantaarns als te Antwerpen.

— Zou ik nu zelf bang worden? mompelde ze. Neen, hé? Ik voer mijn plan uit.

Ze liep den hof door en was spoedig aan de kreek, die nu natuurlijk geheel verlaten was. Ze bond haar schaatsen onder. Haar vingers tintelden.

Zou ze maar niet liever stil in huis terug keeren en lekker onder de wol kruipen?

— Neen, neen, niet flauw zijn, mompelde ze. Ik moet die domme kaffers op de hofstede eens voor den gek houden.

Ze reed weg. Eerst hinderde de lange mantel haar en bijna was ze over een slip gevallen, maar dan paste ze beter op. Na een kwartier kwam ze op de zijvliet bij de hoeve. Ze zag licht. Stil ging ze naar het venster, waardoor de klaarte van de lamp scheen. Ze trok den kap diep over haar hoofd.

— Toch een fijne grap, dacht ze. Ik jaag ze den angst op het lijf. Morgen vertelt Duikers, dat Sanne bij zijn huis is geweest. Het heele dorp raakt op stelten. En dan maak ik bekend, hoe ik die menschen beet heb genomen. Ha, ik zal ze hier te Dallar eens leeren, wat hun bijgeloof beteekent.

Adeline was nu aan het venster. Ze kon in de groote keuken zien. Duikers en zijn zoon zaten bij de kachel te rooken. De moeder en de dochters naaiden.

Adeline voelde haar hart toch bonsen. 't Was een gewaagd stukje, dat ze uithaalde. O, wat zouden haar vriendinnen te Antwerpen plezier hebben, als ze het vertelde, hoe ze op den buiten voor spook had gespeeld.

Nu moest ze beginnen.

Ze klopte op het venster en ze zag, hoe iedereen

opkeek. Ze stak haar hoofd naar voren...

— Oe, oe, oe! riep ze.

Iemand slaakte een gil. Duikers sprong van schrik recht. Zijn vrouw sloeg de armen omhoog.

— Sanne, de tooveres! kreet een van de dochters.

— Oe, oe, oe! herhaalde Adeline en ze trommelde weer op het venster.

— Ha, ha, ha, ha! lachte ze akelig, zooals ze het in den schouwburg door den den duivel uit de opera Faust had hooren doen.

De meisjes daar binnen hielden de handen vóór de oogen. Maar toen zag Adeline, dat Joris, de zoon, naar de deur wilde gaan. Zijn vader hield hem echter nog tegen.

Joris was misschien niet bijgeloovig. Hij mocht haar toch niet te pakken krijgen en ze liep weg, zoo rap ze kon, op haar schaatsen. Ze gleed op de vliet, maar zag het gat niet, dat Duikers in het ijs gekapt had, om water te putten. En plots zonk Adeline in het wak. Nu was het haar beurt om geweldig te schrikken. En wat zette ze een keel op. Ze voelde wel dadelijk grond, maar ze stond tot over haar middel in het ijskoude water. Ze trachtte uit het gat te klimmen; het ijs brak af.

— Help! schreide ze.

Er kwam niemand. O, ondanks al haar angst, begreep ze, dat men binnen zou blijven, meenend,

dat Sanne, de zwarte vrouw, zoo aan 't roepen was. Kwam niemand haar dan bevrijden? Het was opeens uit met de pret. En in haar wanhoop gilte Adeline:

— Ik ben Sanne niet. Help me toch! Ik ben de nicht van mijnheer Lamoen!

Ze wilde zich ophijschen. 't Gelukte een beetje, maar dan schoot er weer een stuk ijs los en ze zonk terug.

— Help! schreide ze. Ik ben Sanne niet.

Eindelijk hoorde ze gerucht en nog luider riep ze.

**
*

Baas Duikers had inderdaad Joris willen beletten naar buiten te gaan, al beweerde de zoon, dat hij niet aan Sanne geloofde.

— Ik zal het spook eens binnen sleuren en ferm afranselen, zei Joris. De een of ander houdt ons voor den zot.

— Neen, neen, ge moogt er niet heen! waar-schuwde een van zijn zusters.

Maar dan hoorden ze een ander geluid, niet meer dat akelig « oe-oe-oe », of het schril « ha-ha-ha », maar echt noodgeschrei.

— Vader, ik moet gaan zien, sprak Joris. Er gebeurt misschien een ongeluk.

— Neen, het is de tooveres, die haar stem

verandert. Ze wil u mee lokken en verdoold doen loopen, misschien den heelen nacht. Het zijn heksenstreken! zei de bijgeloovige landbouwer.

Joris rukte zich echter los en raakte uit de woning. Hij snelde naar de vliet. In het maanlicht zag hij de gedaante in het wak. Hij aarzelde nu even. Dat schepsel had toch een zwarten kap over het hoofd. Juist als ze van de zwervende zwarte vrouw vertelden.

— Help me! Ik ben Sanne niet! klonk het weer.

— Wie zijt gij dan? vroeg Joris, nog van eenigen afstand.

— Adeline, de nicht van Lamoen. O, ik ben door het ijs gezakt. Help me toch... ik kan er niet uit.

Nu sprong de stevige jonkman nader. En in een oogenblik verlostte hij het spokend dametje.

— Wat voert ge toch uit? vroeg hij.

— O, ik zal flauw vallen! zei Adeline klapper-tandend.

Joris trok den kap omlaag en herkende het meisje.

— Kom in huis, zei hij. Ge zoudt hier ver-stijven.

Hij moest haar steunen. Zijn ouders en zusters wachtten angstig op nieuws. En daar bracht Joris het zonderlinge schepsel binnen, een meisje met

verwongen gezicht, en gehuld in een kapmantel, die droop van het water.

— 't Is Adeline, de nicht van mijnheer Lamoen. Ze was in de bijt gevallen, zei de jonkman.

— Maar wat doet ge nu nog buiten... en zoo vreemd aangestooten! Ha, gij hebt hier voor het venster van die muilen staan trekken en geroepen als een nachtvoegel. Wat streken zijn dat? sprak Duikers.

— Ik wilde voor Sanne, het spook spelen..., kreunde Adeline.

— En ons bang maken! riep de vrouw verontwaardigd uit.

Maar dadelijk kwam haar goed hart boven.

— Kom mee hiernaast, zei ze. Anna, help me, gebood ze aan een van haar dochters.

In haar slaapkamer brandde ook een kachel, en de brave vrouw Duikers leidde Adeline er heen. Anna moest droog goed halen en de tweede dochter een paar kruiken met warm water vullen.

— Ze heeft ons voor den zot willen houden, zei Joris. Ze speelde voor Sanne, de tooveres! Welk een domme dingen worden er hier ook nog geloofd...

— Ons voor den zot houden! sprak Duikers. 't Zijn wel schoone manieren. En de Lamoens doen daar aan mee!

— O, neen, die zullen er niets van weten. Ade-

line is stout genoeg, om dat alleen klaar te spelen. Ze is van eigen weggeloopt, toen ik naar buiten wilde en ze geraakte in de bijt, die ge in het ijs gekapt hebt.

— Wel, dan heeft ze, wat ze verdient.

— Als ze er maar geen ziekte uit houdt!

— Is het onze schuld?

— Ha, neen!

Na een half uurtje keerden de moeder en de dochters terug. Adeline lag warm in bed.

— Ze kan nu niet naar haar ooms huis, zei vrouw Duikers.

— Welk een uitleg geeft ze? vroeg haar man.

— Ze wilde eens voor spook spelen en ons bang maken. Ze zegt er niet veel van. Ze heeft er spijt over, beweert ze.

— Dat ze zulke streken te Antwerpen uithaalt. Ze lijkt wel zot! bromde Duikers. Ze beziet ons voor dom volk, dat ze voor den aap mag houden.

— Ze zal stil weggegaan zijn, meende Anna. Mijnheer en mevrouw Lamoen zouden zoo iets niet toelaten.

— Joris, ge moet nog eens naar die menschen gaan, sprak de moeder. Als Adeline niet thuis komt, zouden ze doodelijk ongerust zijn. Ze heeft misschien gezegd, dat ze eens naar het dorp moest. Vaneigen heeft ze in het geheim gehandeld. Ons

vertelde ze niet veel. Ze was erg verkleumd, en nog beschaamd ook.

— Had ik dat geweten, toen ze vóór het venster al die zottigheid uithaalde! zei Duikers. Ik zou ze den bezem eens over den nek gelegd hebben.

— En ik moet er nog uit! gromde Joris. Dat mijnheer Lamoen zijn zot nichtje rap naar Antwerpen terug zendt!

Hij trok zijn jas aan, en bond zijn schaatsen aan. Over de kreek was het toch de kortste weg.

V.

Ook mijnheer en mevrouw Lamoen hadden zich vroeg ter ruste begeven. Koen zat nog bij den haard een dagblad te lezen.

Op eens luisterde hij aandachtig. Het was of hij gerucht hoorde aan de voordeur. Ja, men belde nu. Wie kon dat zijn?

Hij ging open doen, want ook de meid was al ter ruste.

— Ik ben het, Joris Duikers! klonk het.

— Ja, dat z'ie ik. Is er iets gebeurd thuis? vroeg Koen verbaasd.

— Neen... en ja toch. Met vader en moeder of mijn zusters niets, maar met dat nichtje van u.

— Met Adeline! Wat ge nu vertelt. Ze ligt al

een paar uur te slapen. Maar, kom binnen...

— Ik heb mijn schaverdijnen nog aan.

— Dat geeft niet. We moeten ons niet laten bevriezen.

Voorzichtig stapte Joris naar de kamer.

— Wat klapt ge nu van mijn nicht! hernam Koen nieuwsgierig.

— Ha, ze ligt te slapen?

— Ja...

— Hier niet, maar bij ons.

Koen keek Joris aan, alsof hij niet al te wijs was.

— Adeline heeft u en uw vader en moeder voor den zot gehouden, als ze zei, dat ze naar bed ging, sprak Joris. Ja, ja, Koen, ik weet heel goed, wat ik zeg. Ik ben mijn zinnen niet kwijt. Uw nichtje is bij ons voor spook komen spelen.

— Voor spook...

— Voor Sanne, de tooveres.

En Joris vertelde, wat er gebeurd was. Koen schudde het hoofd.

— Wat Adeline toch allemaals uitsteekt, zei hij dan.

— Ons voor den gek houden. Vader heeft natuurlijk hier over die tooveres zitten babbelen. Ik weet niet, hoe hij daaraan nog kan gelooven!

— Maar daarom mag Adeline zulke streken niet uithalen. Uw ouders zijn zeker erg kwaad?

— Van eigen. Onderwege heb ik toch eens gelachen. Uw nicht is een stout spook, om dan van spook te spreken. Maar moeder of mijn zusters zouden er iets van kunnen krijgen.

— Ja... Moet ik het gerij inspannen en Adeline halen?

— O, neen! Laat ze bij ons overnachten. Als ze morgen maar niet ziek is! 't Is goed, dat ik aan geen Sanne geloof, anders ware ik niet naar buiten gegaan, en zou Adeline nog lang in die bijt gestaan hebben.

Joris ging heen. Vader en moeder hadden zeker de bel niet gehoord. Ze riepen hun zoon niet en deze besloot met het nieuws te wachten tot morgen.

Oom Lodewijk en tante Dora waren eerst verbaasd en dan boos, toen Koen 's morgens het gebeurde vertelde. Ze voelden ook ongerustheid en wilden dadelijk naar de hoeve toe.

Maar toen Koen het gerij inspande, kwam Adeline daar al op haar schaatsen aangereden. Ze droeg den kapmantel op den arm. Het koude bad had haar niet gedeerd.

Verlegen toch trad ze binnen.

— Wat hebt gij nu uitgehaald? vroeg haar oom.

— Och, een grap. 't Is een beetje verkeerd afgeloopen, maar het was goed bedoeld, beweerde de nicht.

Ze zei, dat ze de familie Duikers van haar bijgeloof had willen afbrengen.

— Gij behoeft de menschen hier geen lessen te geven, sprak oom streng. Toen ge in het wak zat, zult ge zooveel praats niet meer gehad hebben. Ik had ook niet gedacht, dat ge ons zoo zoudt bedriegen: zeggen, dat ge naar bed wilt en stil het huis verlaten.

— Dat was verkeerd van me, oom.

— Alles was verkeerd, en ik moet wat beter op u letten.

— En nu had Joris u ook eens voor Sanne moeten houden en in huis blijven, zei tante. Ge zoudt dood gevroren zijn.

Mijnheer Lamoen begaf zich toch naar de familie Duikers om zijn verontschuldigungen aan te bieden.

De Winter hield nog een tijdje aan. Maar over Sanne werd er niet meer gepraat, als Duikers een kaartje kwam spelen.

Oom Lodewijk hield Adeline onder strenger toezicht. Ze moest meer studeeren en mocht minder uitgaan. Koen noemde haar soms «de tooveres van het ijs».

EINDE.